

Mark.1:9-11, 1:a sönd. eft tettondan. 140112

Två män nämns i texten, Johannes döparen och Jesus. Dom lär vara sysslingar med varandra och båda berättas det, har kommit till genom ett Guds ingripande. Den förstes mor var både ofruktsam och till åren och den andre, Jesus ja det vet vi, hans mor Maria hade ju aldrig haft någon man. Och här vid Jordanflodens vatten så möttes dom, kanske för första gången.

Den förste är där för att bana väg, och den andre är där för att uppfylla. Den förste är där för att döpa, den andre för att bli döpt... Men vaddå för att bli döpt. Johannes dop var ju ett omvändelse dop. Han talar ju hela tiden vet vi i gammal välkänd profetstil att man måste omvända sig och bättra sig.

Och läser vi de andra doptexterna så ser vi hur han kallar folket som också samlats för huggormsyngel. Och snart kommer han ju, säger han till dom, och han har kastskoveln i handen, han ska samla vetet i sina lador, men agnarna, -de ska han bränna i en eld som aldrig slocknar.

Nej, vi känner inte riktigt igen Jesus i det som Johannes säger om honom. Han talar om det stora allvaret, om omvändelsen från synden och om domen, skynda dig att bättra dig, för messias kommer snart.

Men Jesus, i alla fall den Jesus jag tycker mig känna. Han talar om någonting annat, han förlåter, han upprättar, han helar, och han förlåter, -igen och igen. Nej, det är inte underligt att Johannes senare måste fråga Jesus om han verkligen är den som ska komma, eller om de ska vänta på någon annan. Ja, vad hade Johannes egentligen för förväntningar och bilder av den efterlängttade Messias? Eller kanske snarare vad hade han för bild av Gud? Jo den vet och anar vi kanske, den bild som stora delar av gamla testamentet ger, den Johannes är uppväxt med, och det är inte bara bilden av en nådefull Gud.

Gamla testamentet är fantastiskt på många sätt, men dess gudsbild verkar ibland mer påminna om en ganska lite människa än om en Gud.

Ja, det handlar om förväntningar, om bilderna som man bär med sig, och som ju formar ens förväntningar. Men så kommer Jesus för att liksom fullborda bilden, för att ge Gud ett ansikte, sitt verkliga ansikte i den här världen. "Du är min älskade son, du är min utvalde."

Ja vad var det egentligen som hände där vid Jordanstranden? Jag tycker bilden är underbar och fascinerande. Här kommer gudasonen, och precis som alla andra som är där, så väljer han att låta döpa sig. Inte med makt och ära, liksom från himmelen nedstigen, utan precis som alla andra. Det är inte underligt om han inte stämde med allas bilder och förväntningar.

Och vad har vi själva för bilder? Vad bär vi, du och jag med oss? Vågar vi ens ha några förväntningar, på honom? På Gud?

Han ser ju ut som både du och jag. Så lik oss, men ändå så olik... Så lik, men också så olik, som du och jag, men ändå rösten som hördes, och duvan som sänkte sig ner över honom.

Ja, något hände, Gud bekräftar Jesus inför allt folket som samlats. Han är den som ska komma. Han är den ni väntat på.

Men inte minst tänker jag, Gud bekräftar Jesus inför sig själv. Ja, du är precis den jag vill att du ska vara, du är den jag ha fött dig till. "Min älskade son, min utvalde."

Nej även om Jesus inte behövde dopet som en rening, som en omvändelse som Johannes talar om. Så kan man väl ändå kanske säga att han döps in i sin kallelse, sin roll som Kristus.

Det tog ungefär 30 år för honom att komma till sin Jordanstrand, att få bekräftat, jag är den jag är. Och direkt efteråt begav han sig ut öknen för att brottas med sin uppgift. Ensam och länge.

Det som hände var unikt för Jesus, men jag tänker. Är det inte så att vi nog alla nån, eller flera gånger under våra liv kommer till en Jordanstrand. Tillfällen då vi själva, våra liv eller vår uppgift liksom bekräftas för oss. Det behöver inte vara så stort som med röster och duvor som sänker sig ner.

För en del kan det vara livsavgörande händelser, medans en del av oss på sikt inte ens kommer ihåg dom eller upplever dom som viktiga.

Men jag tänker på tillfällen, upplevelser av att Gud eller människor, liksom säger till oss. Ja, du är precis den jag vill att du ska vara. "Du är min älskade, du är min utvalde."

Och jag tänker också att lilla Manfred, som utan att själv veta om det, idag befann sig vid en Jordanstrand. Ett tillfälle då Gud liksom i välsignelsen säger till honom. Du är mitt älskade barn, du är min älskade människa. Jag kommer att älska dig precis som du är, och jag kommer aldrig, vad som än händer, aldrig att ta mitt ansikte ifrån dig...

Jo, mina vänner, är inte det en Jordanstrand som heter duga. Och vi behöver dom gång på gång. Tillfällen då Gud och människor ser och bekräftar, både våra liv och dom vi råkar vara. Och jag tänker på den vackra Jesajatexten vi läste förut, "Jag har gett dig ditt namn, du är min. När du går genom vatten, är jag med dig" Och är just det, mycket av den här gudstjänsten handlar om. Medlemskap i församlingen, -viljan till tro. Välsignelsen av det nyfödda livet, -jag är en del av ditt liv. Också nattvarden, döden och uppståndelsen, -du får ta del av det livet...

Ja, att bli sedd och bejakad. Att bli accepterad just för den man är, eller kanske trots den man är. Det handlar, tror jag, om varje människas grundläggande behov. Att få känna sig sedd, älskad och efterfrågad. För är det inte i tilltalet, i relationen, - i ett du och ett jag som vi blir någon. Som vi blir den vi ska vara. Där kommer identiteten, "Du är min älskade", ("du är min utvalde")....

I tilltalet blir vi dom vi ska vara, kan vara, och Jesus, han får sin kallelse bekräftad. Det gick 30 år dessemellan, men det är en fortsättning på änglarnas sång till herdarna, en fortsättning på visa mäns hyllning till det nyfödda barnet. Och vi får tro att det kan vara sant. Att det kan ha med våra liv att göra. Det handlar om bilder och förväntan. Samma förväntan som Noa hade när han släppte ut sin duva ur arken för att söka efter räddningen. Första gången kom den tomhänt tillbaka. Men andra gången hade den en olivkvist i näbben. En duva med en olivkvist i näbben. Ett tecken på räddning, ett tecken på fortsättning. Och nu är den här igen. Och den sänker sig över gudasonen som döps i Jordans vatten. Så går det vidare över världen. För din och min skull, för oss allas skull. Vi som sliter för att få liv, tillvaro och tro att gå ihop. Att försöka få det att kunna bilda nån slags helhet. Är Gud möjlig? Hur är Gud möjlig? Ja. Återigen, bilder och förväntningar. Eller kanske ska vi säga, bilder, förväntningar och längtan. För är det inte just det Gud svara på, -vår längtan. Du är min älskade! Du är min utvalde!